F O O T B A L L

Venus a sdrobit Ripensia cu 9-2 (2-1)

Continuare din pag. I-a

44 — se întâmplă până în ultimul minut al matchului, când Humi marchează cel mai frumos goal al matchului. După o lovitură dela distanţă a lui Bărbulescu, mingea ajunge la Humi, care într'un stil deosebit marchează un goal splendid.

Câteva observaţii

După matchul de eri n'am ţinut să insistăm asupra contribuţiei individuale a jucătorilor. Am căutat să menţinem observaţiile noastre pe un plan general La început de sezon e greu să judeci forma jucătorilor şi, în special să dai acestei judecăţi un caracter inapelabil...

Din înaintarea Venusului ne-au plăcut Petea, Ene *şi* Dan. *Dintre mijlocaşi cel mai bun a fost* Gorgorin *(să nu se uite că Beke şi Bindea au fost singurii ripensişti în formă). Cel mai bun fundaş a fost* Albu.

La Ripensia nu ne-au plăcut decât Bindea *şi* Beke *în linia de atac şi* Deheleanu *dintre mijlocaşi. Restul echipei sub orice critică.*

Arbitrajul d-lui C. Iliescu a avut scăpări. In medie a corespuns nădejdilor puse de ambele echipe, cari l'au solicitat de comun acord.

FORMAŢIILE

RIPENSIA: Pavlovici, Burger, Curoiu, Moravetz, (Lhaf), Gal, Deheleanu, Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Lakatos.

VENUS: Burdan, Sfera, Albu, Bărbulescu, Colea Vâlcov, Gorgorin, Gruin, Beffa (Dan Gavrilescu), Humi, Petea Vâlcov, Ene.

Lis.

Venus a tras la poartă de 27 ori, iar Ripensia de 7 ori

Iată matchul de eri în cifre şi statistici.

PRIMA REPRIZA

Offside: Ripensia (2).
Fault: Ripensia (2), Venus (1).
Trageri la poartă: Ripensia (4), Venus (8).
Cornere: Ripensia (4), Venus (1).
Out: Ripensia (5), Venus (2).
Hands: nici unul.

REPRIZA DOUA

Offside: Venus (1), Ripensia (1).
Fault: Ripensia (2), Venus (3).
Trageri la poartă: Ripensia (3) Venus (19).
Cornere: Venus (2), Ripensa (1).
Out: Venus (8), Ripensia (4).
Hands: Ripensia (2).

Conducătorii despre jucători

D. av. ELADESCU, vicepreşedintele Venusului: «Sunt mulţumit de modul cum s'a comportat echipa. In ajunul reluărei activităţii oficiale, matchul cu Ripensia era cel mai potrivit pentru a ne edifica asupra posibilităţilor «unsprezecelui» nostru. In lupta în care ne angajăm peste opt zile, rezultatul de astăzi înseamnă un bun start.

Ne-am revanşat, prin acest rezultat, de acel 7-2 cu care Ripensia ne-a învins acum doi ani.

D. CORNEL LAZAR, preşedintele Ripensiei: «Nu suntem la prima înfrângere de acest calibru. Nu suntem, prin urmare, deprimaţi. Aveam nevoie de un match tare înainte de a porni laasaltul titlului naţional. Ştiam că echipa are anumite lipsuri. Trebuia să le constatăm într'un match greu, pentru a le retuşa.

Belgia a învins Franţa cu 3-1 (1-0)

După o serie de frumoase succese francezii au suferit prima înfrângere

BRUXELLES 21 (Intersport). — Azi s'a disputat în localitate matchul internaţional de football Belgia—Franţa. După o serie răsunătoare de succese, soccerul francez a cunoscut o înfrângere.

Matchul a avut loc în faţa unui public foarte numeros, care a încurajat deopotrivă ambele echipe. Belgienii mai eficaci au reuşit să înscrie un goal în prima repriză. După pauză măresc avantajul. Franţa înscrie punctul de onoare, stabilind scorul final 3—1 în favoarea belgienilor.

Invingătorii au făcut o partidă excelentă: Au jucat cu vigoare, elan şi technică. Echipa Franţei a făcut şi ea o partidă bună, dar n'a avut prea multă eficacitate în faţa porţii.

Carnavalul sportiv

— C. S. MILITARI organizează în seara zilei de Sâmbătă 27 Februarie, un select bal în salonul d-lui Dumitrescu-Militari din suburbană.

Eri, în match de antrenament

Juventus a învins Adesgo cu 10-1 (5-1)

Arena A. C. S. A. a adăpostit eri dimineaţa partida amicală dintre roş-albaştri şi echipa Adesgo.

Partida, care a constituit un bun antrenament pentru Juventus s'a desfăşurat pe un teren cu un strat de zăpadă înalt de circa zece centimetri.

Totuşi matchul a plăcut. S'a desfăşurat cu toată disproporţia de goaluri dintre adversari într'un tempo destul de rapid, în care ambele echipe s'au întrecut în a arăta lucruri frumoase.

Tânăra formaţie Adesgo, antrenată de juventistul Braun, s'a arătat un demn adversar pentru învingători.

La Adesgo, în repriza secundă, a jucat Creţeanu, iar la Juventus portarul echipei Adesgo, Schrehof.

Goalurile au fost înscrise de Palmer (4), Zăinescu (3), Korony (2) şi Vaida.

Pentru învingători, goalul a fost marcat de Chibici.

CUM AU JUCAT

Dela Juventus, Endreffy n'a avut ce apăra în prima repriză. Vogl bine. Dragomirescu, cam greoiu. Neacşu, în notă. Linia de halfi a fost în formă, fiind punctul forte al echipei. Cel mai bun a fost Korony. In ordine s'au remarcat Zăinescu şi Palmer.

Dela Adesgo, Creţeanu, Cohn II, Chibici şi Bauman I au fost cei mai buni.

D. Obreja a condus slab formaţiile:

Juventus: Endreffy (Schrehoff), Vogl, Dragomirescu (Neacşu), Petrescu, Braun, Bandrabur, De Vittor, (Vaida), Korony, Zăinescu, Palmer, Stanciu.

Adesgo: Schrehoff (Creţeanu), Cohn II, Horovitz, Bauman II, Weinberger, Ostrowsky, Bauman I, Bartha, Horn, Vogel II, Chibici.

Duminecă

Venus - Juventus

F. C. Rapid-Crişana

Duminică 28 Februarie, arena Venus găzduieşte primele jocuri din returul campionatului Diviziei Naţionale A.

Ambele matchuri programate în Capitală, se vor disputa pe arena din Splaiul Independenţei.

Intre cele patru grupări cari joacă în Bucureşti — anume Venus şi Crişana, F. C. Rapid şi Juventus — a intervenit un acord în privinţa cuplărei jocurilor.

Incepând dela orele 14, Duminecă pe arena Venus se vor disputa jocurile:

F. C. Rapid — Crişana.
Venus — Juventus.

8 IUNIE

MARE ROMAN SPORTIV

DE GEORGE FULGA

Speciala... Specialaaa... Ediţie specialăăă!...

Pe poarta arenei, plutonul de dănciuci a răzbit cu un chiot lung şi enervant.

— Specialăăă!... Sinuciderea internaţionalului Vişoiu!... Specialăăă!..

In tribună, anunţul acesta scurt a stârnit rumoare. Cu ochii miraţi, mulţimea a prins să murmure în nelinişte:

— Cum?.. Ce?.. Ce-au spus?..

O clipă, o tăcere grea de plumb s'a prăbuşit peste arenă. Ca un tavan care se prăvăleşte şi'nneacă cu un bubuit scurt, orice urmă de viaţă şi de sgomot.

Apoi, un ţipăt nou de dănciuc a readus-o la viaţă.

— Specialăăă!... Sinuciderea internaţionalului Vişoiu!...

Dintr'un capăt în celălalt al tribunei, spectatorii au prins să se ridice, ca un lan culcat de ploae şi, înălţat apoi de vântul care-l bate tare în coastă. S'a oprit şi matchul. Cu fluerul în gură, arbitrul a comandat instinctiv încetarea jocului.

Iar peste ceata de dănciuci, mulţimea a năvălit în corpore, cerând răstit şi stereotip:

— Dă-mi gazeta... Dă-mi gazeta...

In câteva secunde, tribuna a devenit o pată de ziare. Dreptunghiuri albe de hârtie, îndoliate de negrul mat al unor litere enorme. Doar câteva rânduri de informaţie rapidă şi incompletă: «Jucătorul Emil Vişoiu, portarul echipei naţionale de football, a fost găsit astăzi la ora trei, spânzurat de bara de sus a porţii depe terenul O. N. E. F. Nu s'a găsit în buzunarul sinucigaşului decât un petec de hârtie cu următoarele cuvinte: «Trebue să mor». Incolo, nimic. Autorităţile anchetează».

O informaţie banală, de gazetă, pentru un caz de excepţională gravitate şi de răsunet.

Din mână'n mână, gazetele au făcut ocolul tribunei. Au ajuns la peluză. Au sărit ţarcul îngrăditor, de sârmă, şi au răzbit şi pe teren. Pentru jucătorii surprinşi de aceiaş veste scurtă şi stupefiantă.

Apoi, au căzut jos, ca nişte frunze smulse de vânt şi răvăşite la întâmplare.

Pe toată arena, aceiaş linişte de lume fără viaţă. Nici-o mişcare. Niciun zgomot. Ca o 'mpietrire generală şi fără de hotar. Un minut... două... trei... Trei minute lungi, abia prelinse pe povârnişul larg al vieţii...

Şi dintr'odată, o revenire la viaţă. O nouă şi unanimă însufleţire, ca o cetate pustiită de moarte şi pălmuită de vacarmul unui transport nou de viaţă şi de lume.

Dintr'un colţ al terenului, arbitrul a fluerat reînceperea jocului. Pe zgura terenului, balonul a prins să se zbată iarăşi pe itinerariul combinaţiilor savante. Iar în tribună, mulţimea şi-a regăsit din nou sonoritatea îndemnurilor şi a emoţiilor.

Nici moartea cea mai năprazanică nu poate să ţină viaţa în loc, mai mult de-o clipă.

Peste arenă şi peste jucători, ţipetele spectatorilor s'au legat iarăşi în ghirlande de îndemnuri şi de aplauze. Se râde iarăşi. Paloarea primei emoţii a dispărut.

Şi totuşi, se vorbeşte încet. Se aplaudă cu timiditate. Se joacă trândav. Căci peste viaţa mulţimii, fiorul morţii a picurat îngheţul entusiasmului şi al gândurilor.

Intr'un colţ al tribunei, oficialii Federaţiei de football fac roată şi sfat:

— Nu maş fi aşteptat.

— Nici eu.

— Ce lecţie groaznică.

— Şi pentru ce frate?... se miră gutural d. Nae Culcescu, casierul Federaţiei.

Ca toţi ceilalţi, d. Culcescu cunoaşte motivul sinuciderei. Il ştie. In mintea sa de gospodar cuminte, însă, o campanie de gazetă nu poate să fie motiv de moarte. Nu poate să întunece gândurile până la hotărîrea sumbră a sinuciderii.

Rezemat de-un stâlp al tribunei, d. Culcescu îşi deapănă în minte firul amintirilor.

L'a cunoscut pe Vişoiu. Pe Emil, cum îi spuneau familiar, toţi cunoscuţii. Aproape, l-a crescut. Erau vecini. Peste gardul ogrăzii, din strada Dudului, băiatul acesta blond şi vesel îi trimetea adesea iscoade de glumă şi de haz: bulgări de zăpadă sau pietricele ţintite precis în geamul casei.

Era cu mult mai tânăr decât dânsul. Adesea, îi spunea d-le: d-le Nae.

Dar hotarul anilor dispare iute, între doi vecini cari se înţeleg şi-şi fac mărturisiri de prietenie fără nici-o rezervă. Zile 'ntregi şi nopţi în şir, cei doi vecini au colindat prin cartiere şi înspre centru ca doi colegi. D. Culcescu — bine instărit — finanţa toate escapadele. Emil dădea un singur tribut: ideia.

Iar ghiduşiile sale de licean vesel, făceau vestmânt de bună dispoziţie unor aventuri cari fără amănuntul acesta ar fi rămas searbăde şi inutile.

Apoi, prietenia s'a răcit.

Absorbit de afaceri, d. Culcescu n'a mai găsit destulă vreme liberă pentru excursiunile nocturne cu tânărul său vecin. Emil şi-a găsit alţi prieteni.

Din când în când, pietricelele prieteniei veneau să notifice în geamurile casei Culcescu dovezi de bună şi veche amiciţie. Dar numai atât.

Intre cele două case vecine din strada Dudului, destinul pusese hotar de despărţire definitivă...

Au trecut ani. D. Culcescu a rămas cu treburile sale de petrol şi de sport. Emil şi-a luat bacalaureatul. S'a înscris la Drept. Şi, aproape în aceiaş zi, a semnat şi adeziunea pentru un club studenţesc de football.

Era portar.

Un portar suplu, cu agilitate de panteră, cu ochiu sigur şi cu îndrăzneală. O îndrăzneală care-l zvârlea adesea în picioarele jucătorilor adverşi şi-l întorcea — pe covor de aplauze — cu mâinile înţepenite pe balon şi faţa zebrată de lovituri.

Din tribună, d. Culcescu aplauda, să-şi spargă palmele, succesele lui Emil. Scăpat din torentul de lovituri şi de sub pansamentul medicului, Emil zâmbea — adesea — spre locul de unde ştia că-l urmăreşte d. Culcescu.

Dar între cei doi prieteni, evenimentele n'au mai pus decât puntea aceasta de simpatie depărtată. Până într'o zi... Puţină vreme înaintea sinuciderii...

In ziua aceia, d. Culcescu stătea în birou. Răsfoia un dosar. Se oprea uneori ,nota câteva cifre pe un petec de hârtie albă şi se întorcea iarăşi la dosar, cu ochii inundaţi de o lumină aspră.

— Vă caută d. Emil!... l-a anunţat servitoarea.

D. Culcescu n'a avut nici timpul necesar să-şi comprime surprinderea în faţa unei astfel de vizite. Prin uşa biroului, Emil i s'a prăbuşit în braţe, abia putând să'ngâne prin torentul plânsului care-l înneca:

— Domnule Nae... Sunt cel mai nefericit om...

D. Culcescu a încercat să-l tempereze:

— Ce e Emile?.. Fii curagios...

In ochii lui Emil însă, desnădejdea plutea pe lac de lacrimi multe. Era moale. Fără vlagă. Fără o urmă de hotărîre:

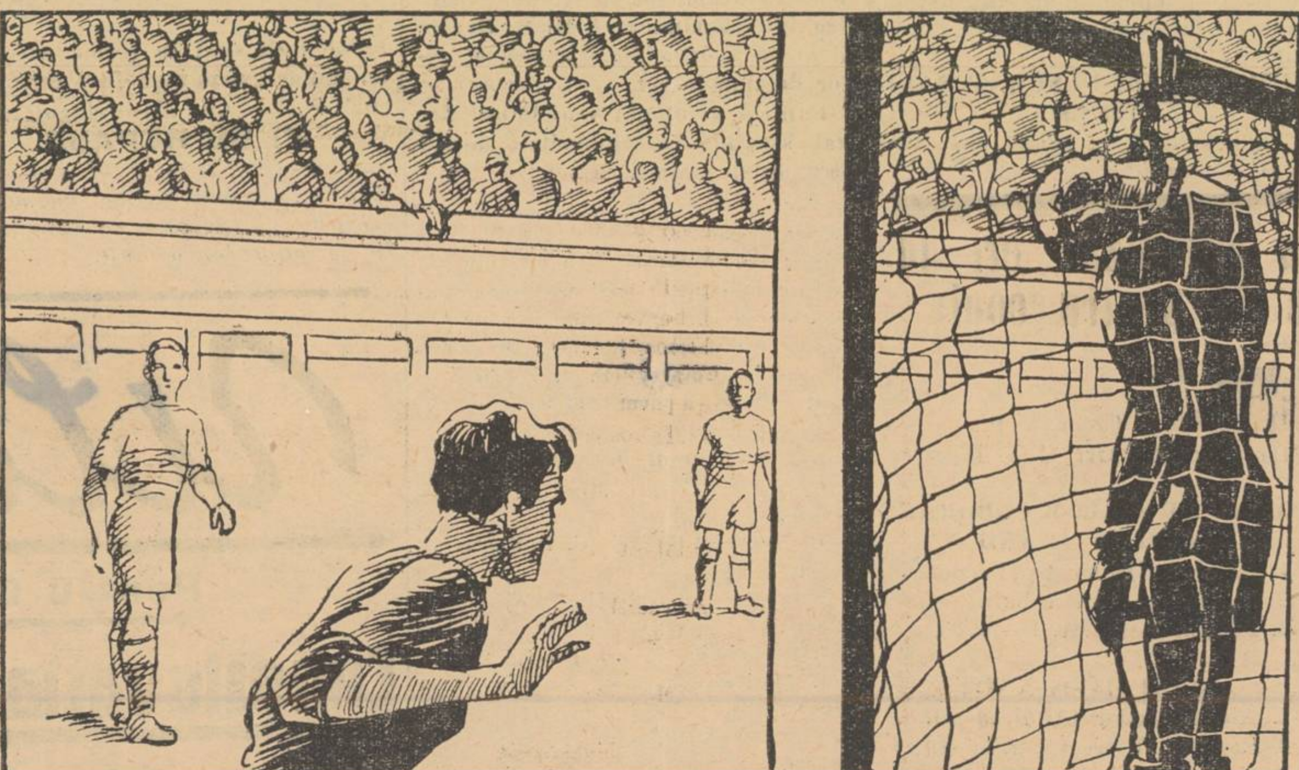
— Sunt distrus!... Distrus pentru totdeauna...

D. Culcescu ştia, fireşte, la ce se referă Emil. Toată lumea de sport, din ţară, cunoştea temeiul acestei disperări. Câteva ziare îl acuzaseră, într'o campanie de o violenţă cruntă, că a vândut matchul pe care echipa României îl jucase cu Ungaria, pe stadionul O. N. E. F.

Emil era portarul României. Jucase admirabil. Apărase shoturi imposibile. Dar cinci minute înainte de sfârşitul matchului, o minge slabă i s'a împleticit printre mâini şi — împinsă, parcă, de portar — s'a strecurat în poarta României, oficializând o consternantă şi injustă victorie a Ungariei.

Peste neatenţia aceasta penibilă, tribunele au pus pecete de huiduieli interminabile.

Ziarele au vuit câteva zile, făcând cortegiu de invective pentru jucătorul cu neatenţie «dubioasă».

Apoi, termenii s'au înăsprit. Neatenţia s'a transformat în «necinste». Aluziunile au devenit acuzaţiuni. Şi, zi de zi, pe pagini întregi, acuzaţiunile acestea s'au înghesuit în ziare sub flamura unor titluri din ce în ce mai mari răspândite: «Emil Vişoiu a vândut matchul România—Ungaria». «Emil Vişoiu a fost cumpărat de un maghiar». «Emil Vişoiu, victima unei manopere de mituire». «Emil Vişoiu...

La început, Emil a zâmbit:

— Calomnii!...

Dar calomniile au prins chiag de autenticitate. Prietenii au prins să-l ocolească. In informaţiile ziarelor au răzbit amănunte inedite dintr'o aventură de dragoste pe care Emil o credea ascunsă. Varieteuri... şampanie... nopţi de petrecere cu o dansatoare dela «Nipon»... cheltueli mari... O dubioasă prietenie cu un oficial maghiar... De unde banii?.. De unde banii?.. DE UNDE BANII?..

In iureşul campaniilor de presă, întrebarea aceasta a revenit ca o supremă şi invincibilă acuzaţiune. «De unde banii»?... Vişoiu e sărac. Student. Fiul, fără resurse, al unui tată pensionar. De unde banii?... De unde resursele pentru luni dearândul de petreceri într'un varieteu, cu o dansatoare anturată şi costisitoare?..

Concluzia este una singură, scriau gazetele. Vişoiu a vândut matchul. Şi-a murdărit numele cu dezonoarea unei trădări.

Şi sub această concluzie, un ultim cuvânt îşi flutura în paginile gazetelor, teroarea desnodământului: «Sancţiuni!»...

— Sunt distrus!... scâncea Vişoiu în braţele d-lui Culcescu. Definitiv distrus.

D. Culcescu l-a privit înduioşat. Il durea disperarea aceasta. Ar fi vrut s'o curme. Dar cum?...

A încercat să-i pună stavilă, îngânând inutil:

— Potoleşte-te Emile.. Lasă că aranjem noi...

In ochii lui Emil, declaraţia aceasta vagă s'a fixat în tremurarea pleoapelor.

A îngânat, abia perceptibil:

— Crezi?...

L-a privit pentru o ultimă oară şi a plecat.

Dece venise?.. Dece-a plecat?.. Voia să-i spună ceva?.. Să-i ceară ceva?...

In tremuratul gândurilor, d. Culcescu nu a găsit niciun răspuns.

Şi-acum, o ediţie specială de gazetă anunţă simplu şi incomplet, ultimul capitol al unei drame, care trecuse — o clipă — şi prin biroul său: «Jucătorul Vişoiu s'a sinucis. A fost găsit astăzi la ora trei, spânzurat de bara de sus a porţii depe terenul O. N. E. F...»

Aşa dar, sfârşitul.

Rezemat de stâlpul tribunei, d. Culcescu îşi frământă logica şi nu poate să găsească nici-o explicaţie care să-i limpezească gândurile:

— Dece Dumnezeule?.. Dece?..

II

— Dece?..

Din jilţul care îi găzdueşte infirmitatea, d. Victor Vişoiu a ridicat doar ochii, fixându-i în obrazul servitoarei.

Speriată, femeia a gângăvit din nou, cu pauze de sughiţuri:

— Vă caută un comisar.

D. Vişoiu şi-a fixat enervarea în tonul răstit al vocii:

— Bine, bine, am auzit. Te-am întrebat, însă, dece?..

— Păi eu, de unde să ştiu?... s'a scuzat femeea. Mi-a spus că e ceva urgent.

D. Vişoiu şi-a făcut în grabă inventariul presupunerilor. Un comisar?... De ani de zile, nu s'a mişcat din jilţul acesta cu rotiţe. Războiul i-a retezat ambele picioare. S'a întors acasă ciosvârtă de om, cu două grade mai mult, cu o pensie amputată de nevoi, cu viaţa tăiată în două şi mărginită la spaţiul acesta strâmt al unei singure camere. Un an, nu s'a mişcat din pat. A stat aşa, cu faţa 'n sus, cu ochii închişi, cu gândurile încâlcite. N'a vorbit... n'a citit... aproape n'a mâncat...

S'a desrădăcinat din viaţă şi a rămas acolo — uitat — cu albul ochilor umezit din când în când de plânsul desnădejdii.

Dar viaţa are reguli cari nu pot fi ocolite, nici de jumătăţile de oameni.

Intr'o zi, d. Vişoiu şi-a simţit spinarea în flăcări. S'a întors încet şi greu, şi a întins mâna spre jeratecul spinării. Ardea.

— Te doare?... l-a surprins d-na Vişoiu, ştergându-se cu o batistă, răcită în apa din pahar.

D. Vişoiu n'a răspuns. Peste gânduri şi peste viaţă şi-a tras încet cortina pleoapelor. A zâmbit trist. Ce-l mai putea durea?.. Ce mai putea să 'nsemne pentru durere vagă pe povârnişul aprins al spinării.
durere vagă pe povârnişul aprins

A dat, indiferent, din umeri...

Un medic, chemat de d-na Vişoiu, a cerut autoritar şi urgent:

— Trebue dat jos din pat. Altfel, face congestie. Trebue scos la aer.

In ochii d-nei Vişoiu, mirarea s'a prins de evantaiul genelor:

— Să-l scoatem la aer?.. Cum asta?..

— Intr'un jilţ cu rotiţe!... a explicat doctorul.

Intr'o zi, jilţul a fost cumpărat. Pe brancardă de braţe—purtat de Emil şi de Radu, cei doi copii ai săi — d. Vişoiu şi-a transportat trupul beteag în jilţ. Excursia aceasta l-a obosit. Nu se mai mişcase de un an.

(Va urma)